

[Statsministeren]

glad for, at hr. Lindenskov så tydeligt understregede, at disse forhandlinger må foregå på grundlag af rigsfællesskabet. Det er den nye regering enig i. Jeg glæder mig til, at jeg om få dage skal møde repræsentanter for de færøske myndigheder for at drøfte disse spørgsmål, som er så vigtige for begge parter, og jeg håber, vi kan nå frem til et godt resultat.

Hr. Johs. M. Olsen var i sit indlæg inde på det økonomiske forhold mellem Danmark og Færøerne. Vi har i åbningstalen tilkendegivet den holdning fra regeringens side, at dette økonomiske forhold må reguleres i tidens løb under hensyntagen til den økonomiske situation i Danmark, men naturligvis også behovene på Færøerne. Jeg var glad for, at hr. Johs. M. Olsen bekræftede den gode vilje til at fortsætte det nære samarbejde. Det vil jeg også gerne gøre i dag på regeringens vegne.

Når det drejer sig om det vigtige fiskerispørgsmål, hvor jo Færøerne er så altafhængig af fiskeforekomster og fiskerirettigheder, vil jeg godt bekræfte, at regeringen ser det som sin helt naturlige opgave at støtte Færøerne i disse forhandlinger så meget som overhovedet muligt.

Denne debat har jo i øvrigt været præget af den pludselighed, hvormed rollerne i dansk politik forleden blev byttet om. Jeg har lagt mærke til, at hr. Anker Jørgensen i dag har taget det grønne slips på, og jeg har taget det røde. (*Munterhed*). Jeg må nok hellere for at forebygge enhver misforståelse gøre opmærksom på, at det vist skyldes en ren tilfældighed.

En hovedbetragtning i hr. Heinesens indlæg var naturligvis – og det havde jeg ventet – at den nye regerings politik efter socialdemokratiets opfattelse for ensidigt rammer lønmodtagergrupperne og de socialt dårligt stillede grupper. Jeg forstår godt, at socialdemokratiet med dets traditioner lægger vægt på, at det sociale er i orden. Det mener jeg også vi selv har søgt. Det kan være, der skal rettes på nogle af vores forslag.

Skulle det forholde sig således, at en imødekommelse fra den nye regerings side på disse områder i forhold til socialdemokratiet kunne være afgørende for, at socialdemokratiet ville støtte regeringens hovedsigte, ville jeg hilse det med megen interesse. Det vil vi gerne undersøge, men jeg vil også godt sige, at mange af os herinde har jo været med så længe i folketinget, at vi husker f.eks. perio-

den under VKR-regeringen; det er jo lige ved, at man mindes det med glæde, efterhånden som årene går. Også i den periode blev der under borgerlig ledelse gennemført en lang række gode, men også kostbare sociale fremskridt. Når vi nu må tilpasse og beskære det sociale udgiftsniveau, gør vi det ikke af ideologiske grunde, vi gør det af bitter nød, fordi vi er i en uhyggeligt svær økonomisk situation. Vi må jo spørge, hvad alternativet er. Den forrige regerings økonomiske oplæg var efter vor opfattelse helt utilstrækkeligt, besparelserne var for små. Jeg ved godt, at mange er bekymrede for de sociale beskæringer. Når vi taler om indkomstpoltikken, forstår jeg da godt, at både LO og Dansk Arbejdsgiverforening – og de har jo sagt det begge – er betænkelige ved, at vi griber ind i privat vedtagne overenskomster. Jeg tror nu nok, vi skal komme på en god fod med arbejdsmarkedets parter alligevel. Foreløbig er der for mig ikke noget, der taler for, at vort forhold til fagbevægelsen skulle blive dårligere, end det var, da det var værst under den forrige regering.

Hr. Heinesen var inde på spørgsmålet om pensionskasserne, livsforsikringsselskaberne og de ord, som stod herom i åbningstalen. Jeg vil hellere bruge et andet systemudtryk end pensionskasser og livsforsikringsselskaber. Jeg vil hellere sige de skattefrie institutioner, for der er mange af dem, og hr. Heinesen mente, at det vel næsten var forargeligt, at den nye regering havde i tankerne, at disse institutioner skulle yde en skærv til den betrængte statskasse. Den gamle regering havde et forslag om dette område. Det husker vi, men det var jo et forslag om en permanent rentebeskatning, og det var efter vores opfattelse dårligt forberedt, og konsekvenserne var vanskelige at overskue. Den nye regering kommer ikke med et forslag om en permanent beskatning, som skal gælde fra nu af og ind i evigheden. Vi kommer med et midlertidigt, med et to-årigt forslag i en meget svær økonomisk situation, hvor vi pålægger alle befolkningsgrupper svære byrder. Det sker i form af indkomstpoltikken, det sker i form af forslaget om begrænsning af udbytter, honorarer, tantiemer osv. Det sker også i forhold til tjenestemændene, fordi der bliver snævrere grænser for tillæg til pensionerne de kommende 2½ år. Så siger regeringen, at det så også må være rimeligt, at de andre